

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Ловеч, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ИВАН ИВАНОВ**
ЕМИЛ ДАВИДОВ

при участието на секретаря **ДАНИЕЛА КИРОВА**
в присъствието на прокурора **К. Енч. П.**
като разгледа докладваното от **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА** Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224300600074 по описа за 2022 година

С присъда № 260015/20.12.2021 г., постановена по НОХД № 7/2019 г. Луковитският районен съд е признал **ГР. В. К., ЕГН ******* за виновен в извършване на престъпление по чл. 193 ал. 1 от НК, поради което го е осъдил на три месеца лишаване от свобода. Със същата присъда **К.** е признат за виновен и за извършване на престъпление по чл. 133 във връзка с чл. 129 ал. 1, във връзка с ал. 2, предл. 5-то, алтернатива 2-ра от НК и е осъден на шест месеца лишаване от свобода. На основание чл. 23 ал. 1 от НК съдът му е определил едно общо наказание от шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил за срок от три години от влизане на присъдата в сила, като през изпитателния срок му е определил пробационна мярка по чл. 42а ал. 2, т. 2 от НК – задължителни периодични срещи с пробационен служител. Освен това **К.** е осъден да заплати на **А.Д., ЕГН ******* сумата от 500 лева неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 15.10.2017 г. до окончателното ѝ изплащане. За разликата до 1000 лева е отхвърлен, на **К.И. С., ЕГН ******* сумата от 500 лева неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 15.10.2017 г. за престъплението по чл. 193 ал. 1 от НК, като за разликата от 1000 лева е отхвърлен и хиляда и петстотин лева неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 15.1.2017 г. до окончателното изплащане на сумата за престъплението по чл. 133 във връзка с чл. 129 ал. 1 във връзка с ал. 2 от НК.

Недоволен от така постановения съдебен акт останал **К.**, поради което чрез процесуалния си представител адвокат **Б. М. – САК**, обжалва

постановения съдебен акт в установения от закона срок по реда на въззивното производство. Счита, че присъдата е неправилна, постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон, в противоречие със събраните по делото гласни и писмени доказателства. В допълнение към въззивната жалба посочва, че счита, че при постановяване на съдебния акт е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, поради необсъждане на нито един от доводите на защитата и направените възражения в пленарията в открито съдебно заседание на 20.12.2021 г. В тази връзка адвокат Мирела Иванова – САК, процесуален представител на К. в допълнение към жалбата посочва, че съдът е длъжен да даде отговор на възраженията и доводите на страните, независимо дали ги счита за основателни или не. Счита, че този отговор следва да е обективиран по делото – в мотивите на съдебния акт, така че да стане достояние на страните, а страната която е изтъкнала довода да узнае и проследи начина на формиране на волята на съда, по силата на която аргументите са или не са уважени. Излага, че пълното игнориране или деклариране на несъгласие с доводите на защитата на подсъдимия, без да се изследват в пълнота и да им се даде отговор представлява нарушаване на чл. 14 от НК. В тази връзка сочи Решение № 418/18.10.2012 г. по н.д. № 1433/2012 г. н.к., трето н.о на ВКС, Решение № 507/29.02.2012 г. на ВКС, второ наказателно отделение по н.д. № 2138/2011 г., Решение по н.д. 450/2010 г. на второ наказателно отделение на ВКС. Посочва, че в конкретния случай решаващия съд е свел доводите си единствено до отбелязване на стр. 5 от мотивите по отношение на пленарията на защитата с едно „кратко изречение“. Излага, че по делото липсват данни за изградено вътрешно убеждение на съда за вината на К., което да е мотивирано с постановления обжалван съдебен акт. На второ място счита, че първоинстанционния съд е постановил осъдителната си присъда на база на предположения, на недоказани по несъмнен начин обвинения, в пълно нарушение на чл. 303 от НПК. Счита, че по отношение на свидетелските показания, дадени от пострадалите на досъдебното производство и съдебното такова са налице противоречия относно това дали са извикани от подсъдимия от училището, в което са играели или са го видели на улицата и са влезли да му цепят дърва по негова покана, броя на бравите, липсата на противоречия в показанията на пострадалите в съдебното производство, независимо от наличието на такива на досъдебното производство. Излага, че в показанията си пострадалия А.Д. посочва, че от устата на К.С. излизали „кръв и пяна“, което категорично кореспондира с характерното за епилептичен припадък прехапване на езика, като по делото има безспорни данни, че последният е страдал от епилепсия – показанията на свидетелката А.М. и свидетелката Захарина. Соци, че противно на показанията на тези свидетели К. дава еднозначни обяснения на досъдебното производство при предявяване на обвинението. Счита, че абсолютно неправилно е обстоятелството, че в мотивите си съдът не кредитира тези показания. Изтъква, че по делото няма нито един пряк свидетел или пряко доказателство, че подзащитният ѝ е сипвал алкохол на пострадалите и че същите са цепили дърва в двора му. Освен това счита за изцяло непълни и необективни заключенията по извършените съдебно-

медицински експертизи и даденото заключение по разширената такава. Сочи, че изготвената от вещото лице д-р Газемба експертиза се основава единствено и само на показанията на пострадалите и майката на К.С., без да е извършено медицинско изследване за наличието на алкохол в кръвта и без никакви данни, че лицето е страдало от епилепсия. Счита, че изготвената комплексна психолого-психиатрична експертиза от в.лице д-р Т., и клиничен психолог А.А. разколебава обвинението. Изтъква, че разширената трона съдебно –медицинска експертиза изготвена от д-р К., д-р М. и д-р Т. дава заключение, че пострадалия С. към момента на изготвяне на експертизата и към момента на деянието не е страдал и не страда от епилепсия, като изследването е извършено с медицинско чукче. По отношение на предявените граждански искиве счита, че същите са уважени от съда при наличие на съществено процесуално нарушение, каквото представлява липсата на доказани болки и страдания от страна на пострадалите. С оглед на това същите са явно несправедливи и не отговарят на действителните вреди. По изложените съображения моли настоящата инстанция да уважи молбата.

В съдебно заседание представителят на обвинението моли настоящата инстанция да остави без уважение жалбата ,като счита, че в хода на съдебното следствие са положени максимални усилия за изясняване на фактическата обстановка по делото, като в мотивите са обсъдени всички събрани по делото доказателства. Счита, че безспорно е установено авторството, уврежданията които са получили малолетните деца , вследствие на употребата на алкохол. С оглед на това моли съда да потвърди присъдата на първоинстанционния съд като правилна и законосъобразна.

Процесуалният представител на гражданските ищци в съдебно заседание изказва становище, че присъдата е правилна и обоснована, събрани са достатъчно доказателства, които по един безспорен начин довеждат до извода, че деянието, което е повдигнато по отношение на подсъдимия е извършено от него и по начина, който е описан в обвинителния акт.

В съдебно заседание защитникът на въззивника адвокат М. поддържа жалбата по съображенията изложени в нея и моли да бъде уважена. Моли настоящата инстанция да отмени постановения от първата инстанция съдебен акт като неправилен и незаконосъобразен. Счита, че делото е пълно с противоречия по отношение на свидетелските показания, по отношение на изслушаните съдебно-медицински експертизи и по отношение на оценъчната дейност на съда, който вследствие на това е стигнал до един порочен акт. По отношение на изслушаните експертизи сочи, че никъде по делото няма изследване има ли алкохол в кръвта на пострадалите и колко промили, като първоинстанционния съд в мотивите си е посочил, че това няма отношение към предмета на доказване. Освен това изтъква и наличието на противоречия в изготвените експертизи относно това страдали пострадалия С. или не от епилепсия, обстоятелство което е изследвано с медицинско чукче. С оглед на това приема, че няма как да се установи точно причинно следствената връзка от настъпилото увреждане, дали е от епилептичен припадък или от отравяне с алкохол. По отношение на свидетелските показания счита, че е налице пълно противоречие между това, което са заявили на досъдебното производство и в

съдебно заседание, поради което не могат да бъдат кредитирани. По изложените съображения счита, че обвинението не е доказано по безспорен начин, в тази връзка и от оценъчната дейност на съда, поради което моли настоящата инстанция да отмени първоинстанционния съдебен акт и постанови друг, с който да признае подзащитният му за невиновен.

В съдебно заседание възникът К. посочва, че това което казва адвоката му не го интересува. Изтъква, че „тези деца“, не ги е канил, нито ги е търсил да му цепят дърва. Сочил, че той е влязъл с „момичето“ да обядва, а те са влезли в къщата като „чорбаджии“ и са го нападнали. Излага, че не го интересува дали са пили и какво са правили, оставил ги е да правят каквото си искат.

Настоящата инстанция като съобрази изложеното с жалбата и допълнението към нея, становището на страните в процеса, приложените към делото доказателства и след като провери изцяло правилността на постановения от първата инстанция съдебен акт, приема за установено следното:

Въззивникът К. е привлечен като обвиняем за престъпления по чл. 193 ал. 1 от НК и по чл. 133 във връзка с чл. 129 ал. 1, във връзка с ал. 2, предл. 5-то алтернатива втора от НК, признат е за виновен по същите от първоинстанционния съд, който му е наложил наказание за всяко едно от престъпленията и му е определил едно общо наказание от шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил за срок от три години, като е постановена и пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2 т. 2 от НК през изпитателния срок „задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

В мотивите си същият е посочил фактическата обстановка, която приема за установена, като почти дословно на гърба на л. 324 и л. 325 е преповторил опасната такава в обвинителния акт. Единствената разлика на л. 325 е думата „залита“, която в обвинителния акт е „криволича“. На гърба на страница 325 и на страница 326 е посочил доказателства, които установяват същата. Приел, че тази фактическа обстановка се установява и от показанията на свидетелките С.К. и П.М./дадени на досъдебното производство и приобщени по съответния ред/. Между същите са налице противоречия относно основния факт на доказване, предмет на обвинението по чл. 193 ал. 1 от НК – свидетелката К. при разпита ѝ в съдебно заседание л. 109 на гърба, л. 110 посочва, че „видяхме малкия К. с още едно дете паднали на земята“.. Другите деца те бяха добре, само той беше по-зле. Защото другите не са пили, той е пил той.....Другите деца не ми се струваха пияни, да залитат. Всички си бяха добре, само К. беше зле...Не ми е направило впечатление някое да залита, нямаше пияни други деца. Не съм видял някое да залита, другите даже го удряха да става, но той не можеше...Децата казаха, че само той е пил....Като си тръгнаха децата не съм видял някое от тях да залита или да е пияно. Другите деца си говореха разбрано. Не съм усетила някое от тях да е пило. Не съм видяла някое да залита“. В показанията си свидетелката Мехмедова /в ценените от съда нейни показания на досъдебното производство на л. 128/ е посочила, че: „Направи ми впечатление, че А. и С.

се клатеха наляво, надясно като пияни. Ние попитахме А. и С. какво е станало. Те ни отговориха, че Григор им е дал ракия без да обясняват подробно“. Следва да се посочи, че двете свидетелки са били заедно по едно и също време пред дома на въззивника К., но с оглед на посоченото по-горе са възприели противоположни факти, които има съществено значение относно установяване на обективната страна на престъплението. Налице е противоречие и между показанията на свидетелката К. и показанията на пострадалия свидетел Д., които също имат съществен значение за установяване на обективната истина по делото. В показанията си той посочва, че „Напи ни и аз усещам, че съм пиян.....Когато си тръгнахме аз усетих, че съм се напил, аз шарех по пътя, залитал съм, завалях се.....С. през това време беше с мене и си замина у тях. И той беше повръщал“/показания на свидетеля Д., дадени в съдебното производство на л. 71 и 72/. Освен това първоинстанционния съд е дал вяра на показанията на свидетеля М., дадени на досъдебното производство –л. 131 ,като липсват мотиви защо приема същите и не дава вяра на тези дадени в съдебно заседание /л. 76/ където същият заявява, че е вярно това, което е заявил в съдебно заседание. По отношение на показанията на пострадалите свидетели съдът на гърба на страница 325 единствено посочва ,че дава вяра на същите, тъй като са“ взаимно непротиворечиви относно съществените обстоятелства , както и кореспондират с останалия доказателствен материал“. Съдът обаче не е посочил кои са тези несъществени противоречия според него, като е приел че те кореспондират с показанията и на свидетелката К., въпреки описаните по-горе противоречия. По отношение на изготвените експертизи първоинстанционния съд е посочил, че ги кредитира, тъй като са обективно изготвени и са дадени след запознаване на експертите със събраните по делото доказателства и след личен преглед на пострадалия. Тази формулировка не съдържа никаква конкретика относно фактите, предмет на обвинението. В тази връзка следва да се посочи обстоятелството, че вещото лице д-р Т. на л. 77 на гърба, вещото лице А. л. 111 са отговорили на зададен от адвокат М. въпрос за противоречия в показания на децата,/вероятно между тези дадени на досъдебното производство и в съдебно заседание по отношение на всички пострадали/ независимо, че такива са били констатирани от съда единствено по отношение на свидетеля М..

При наличието на тези противоречия първоинстанционния съд е следвало да ги констатира и да изложи съображения кои от тях приема и кои отхвърля/ чл. 305 ал. 3 изречение второ/ и защо. Възражения в този смисъл са направени и от процесуалните представители, защитниците на въззивника Камбуров в пледоариите си пред него. Като не е сторил това първоинстанционния съд е допуснал остраними процесуални нарушения по смисъла на чл. 348 ал. 2, т. 1 и т. 2 от НПК. На първо място е налице остранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на въззивника, а именно да разбере защо съдът дава вяра на посочените в мотивите на настоящия съдебен акт доказателства и с оглед на това да организира защитата си/съдът дава вяра на показанията на пострадалите свидетели, тъй като са взаимно непротеворечиви

по отношение на несъществени противоречия и кореспондират с останалия доказателствен материал, липсата на конкретика относно изготвените експертизи/. На второ място липсата на анализ на противоречията на събраните по делото доказателства по своята същност представлява липса на мотиви в тази им част. Тук следва да се посочи и обстоятелството за наличие на противоречия между показанията на пострадалите, дадени на досъдебното производство и в съдебното производство относно броя на чашите със сок, които са изпили, броят на брадвите, които според тях им е предоставил въззивка, както и че с мотивите си първоинстанционния съд не е отговорил на нито едно от възраженията направени от защитниците на въззивника.

При горните съображения настоящата инстанция приема ,че следва да се отмени присъда № 260015/20.12.2021 г., постановена по НОХД № 7/2019 г. на Луковитският районен съд и делото се върне на същия съд за разглеждане от друг състав от стадия на разпоредителното заседание.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 334 т. 1 от НПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 260015/20.12.2021 г., постановена по НОХД № 7/2019 г. на Луковитският районен съд.

ВРЪЩА делото на същия съд за разглеждане от друг състав от стадия на разпоредителното заседание.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____